

POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi B. H.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
VI S 92/24,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 7 sierpnia 2024 r.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. umarza postępowanie w przedmiocie wniosku skarżącego B. H. o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

B. H. (dalej: „skarżący”) złożył skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie pod sygn. akt VI S 92/24 (ze skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie pod sygn. I C 40/24), która wpłynęła do Sądu Najwyższego 16 lipca 2024 r., i wniósł o stwierdzenie przewlekłości postępowania oraz zasądzenie kwoty 20 000 zł tytułem przewlekłości postępowania. Nadto skarżący wniósł o zwolnienie z kosztów sądowych od skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Artykuł 3 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023 poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) zawiera zamknięty katalog postępowań, w których stronom przysługuje uprawnienie do wniesienia skargi. Skoro w katalogu tym nie znalazło się postępowanie w przedmiocie naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, to jest to jednoznaczne ze stwierdzeniem, że w takim postępowaniu skarga tego rodzaju nie służy. Wielokrotnie w tym przedmiocie wypowiedział się już Sąd Najwyższy i jego linia orzecznicza jest w tym przedmiocie ugruntowana (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 stycznia 2018 r., KSP 21/17; 2 października 2017 r., WSP 1/17; 12 stycznia 2017 r., WSP 2/16).

Postępowanie ze skargi na przewlekłość nie jest samodzielnym postępowaniem (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04), ma ono charakter incydentalny, wypadkowy – jego istotą jest wyłącznie kontrola sprawności toczącego się postępowania głównego i przeciwdziałanie istniejącej przewlekłości.

Zgodnie z treścią art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. W przedmiotowej sprawie obliuguje to do odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł jak w sentencji.

2. Konsekwencją odrzucenia skargi na przewlekłość postępowania wobec jej niedopuszczalności jest zbędność orzekania w przedmiocie wniosku skarżącego o zwolnienie go z kosztów sądowych w zakresie opłaty od skargi. Postępowanie w tym zakresie należało zatem umorzyć na podstawie art. 8 ust. 2

ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.
w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 355 k.p.c.

[SOP]

[ms]